

И буйии гриви си не вѣятъ —
Конетъ сѣкашъ не живѣятъ.
Готвачътъ спи прѣдъ гозби скжпи,

И огънътъ, обзетъ отъ сънь,
Не доизгаря; — старий пѣнь,
Съсь съненъ пламѣкъ е останалъ,
Не се полюшва, не трепти;
Не се надига прѣзь коминъ,
А тѣй остава спящий димъ.
Наоколъ всичко, и палата,
Почива въ сънь, мрѣтвешки сънь.
Израстватъ букови гори
И всичко отъ очи се скри —
Не вижда никой и не знай;
А цѣлата гора отведрь
Обрасла бѣ съ трѣнливъ, гжстъ плетъ,
И той растѣше день по день,
За винаги да огради
Палата отъ чуждитѣ очи . . .
Минаватъ дни, текатъ нощѣ,
И дълго врѣме нѣма вечъ
Позната диря; тамъ далечъ
Туй кой ще чуе, кой ще види :